

STRHUJÍCÍ MIX DANA BROWNA, STIEGA LARSSONA A ARTHURA C. DOYLEA.

POSLEDNÍ ANGLICKÁ KRÁLOVNA

GENEALOGICKÝ THRILLER

STEVE ROBINSON

POSLEDNÍ
ANGLICKÁ KRÁLOVNA

**Knihy Steva Robinsona
v nakladatelství Mystery Press**

JEFFERSON TAYTE

Stopy v krvi
Hluboký hrob
Poslední anglická královna

Připravujeme

Ztracená vládkyně

POSLEDNÍ
ANGLICKÁ
KRÁLOVNA

STEVE ROBINSON

MYSTERY PRESS

2017

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing, www.apub.com, a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s. r. o.

Copyright © Steve Robinson, 2012 / 2014

Translation © Jan Dvořák, 2017

Cover © The Book Designers, 2017

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978-80-88096-93-1 (PDF)

Pro Karen

PROLOG

Před třemi měsíci

Julian Davenport vlastnil přepychový střešní apartmán s výhledem na Tower Bridge v obvodu Bermondsey. Kromě toho byl majitelem tří luxusních automobilů a druhého domu v Aspen, kde trávil většinu zim. Jeho londýnská realitní společnost vykazovala vysoké zisky, ulovil ženu, která ohromovala okolí chirurgicky vylepšenou krásou, a jejich dvě rozmazlené a frackovité pubertální dcery ho zbožňovaly. Už jen pro to štědré kapesné, které od něj každý týden dostávaly. Davenport si určitě myslel, že má vše, co by si mohl muž jako on přát. A jeho tmavovlasý návštěvník v šedém elegantním obleku věděl, že ho o tohle všechno za malý okamžik připraví.

„Pojďte dál, ať to máme rychle vyřízené,“ vyzval Davenport muže, aniž by se mu podíval do očí. „Manželka se má každou chvíli vrátit domů.“

Davenport byl malý, hubený muž s energickým vystupováním a odměřeným tónem v hlase. Měl na sobě bílý plyšový župan, který si právě zavazoval. Obrátil se od vstupních dveří a v kožených pantoflích se šouravě vydal přes holá prkna podlahy v prostorné vstupní hale, vybavené sedačkami s bílými koženými potahy.

„Nesahejte na nic, na co nemáte,“ dodal. „Tím chci říct, abyste nesahal na nic, je to jasné?“

Návštěvník měl na rukou řidičské rukavice z tenké kůže, které si svlékl a vsunul do kapsy, zatímco následoval Davenporta

do pokoje pro hosty. Pohled po celou dobu upíral na zátylek bohatého podnikatele – na změť dlouhých, šedivých pramínků, které působily mokřým dojmem. Jako by právě vyšel ze sprchy.

Davenport se svalil do křesla. „Posadte se.“

„Raději postojím. Máte tu věc?“

Davenport se návštěvníkovi konečně podíval do očí. Přikývl a natáhl se pro cosi za svým křeslem. „Tady to je,“ řekl a odhalil štíhlé dubové pouzdro. Položil ho na konferenční stolek a přistrčil k druhému muži.

„Všechno je původní,“ dodal Davenport. „Nic nechybí.“

Jakmile návštěvník pouzdro spatřil, přispěchal k němu a zvedl ho. Prohlížel si ten nezajímavý předmět, jako by dostal do rukou cosi mimořádně krásného.

„Opatrně,“ ozval se Davenport. „Je to tři sta let staré.“

Návštěvník věděl naprosto přesně, jak je pouzdro staré. Prudce odklopil víko a když uviděl jeho obsah, dech se mu zastavil. Uvnitř krabičky vykládané zeleným sametem bylo uložené paralelní pravítko, redukční kružidlo, posuvné měřítko a několik dalších matematických nástrojů. Špičkami prstů přejel po chladivých mosazných předmětech a koutky úst mu prolétl náznak úsměvu.

„Je tam to, co jste hledal?“ zeptal se Davenport.

Návštěvník položil pouzdro na stůl a vyjmul z něj jeden z nástrojů – obdélníkový úhloměr. Pečlivě ho prozkoumal, pak ho vrátil na místo a vzal do ruky posuvné měřítko.

„Mohl byste to uspíšit?“ ozval se Davenport. „Už jsem vám říkal, že se moje žena má každou chvíli vrátit domů.“

Návštěvník si ho nevšímal. Nenechá se popohánět. Vytáhl z pouzdra paralelní pravítko a pomalu jím otáčel v rukou. Pak se na chvíli zarazil, přitáhl si ho blíž a s přivřenýma očima zkoumal jakýsi detail.

„Kdo by si to pomyslel?“ poznamenal Davenport. „Před vaším telefonátem jsem neměl tušení, co se mi tu doma válí.“

Ušklíbl se. „Nějaká rodinná památka, ne? Otec mi o ničem takovém nikdy nevyprávěl.“

„To od něj nebylo prozřetelné.“

„To mi povídejte.“

Davenport poposedával na samém okraji křesla a mnul si nervózně ruce. „Tak to bychom měli, ne? Je to to, co hledáte?“

Návštěvník přikývl. Číslice byly vyryté do mosazného povrchu nástrojů a přestože byly miniaturní, jeho ostrému zraku neunikly – čtyři binární čísla a jedno decimální. Připomínaly mu, že jeho život měl cíl, a teď, když přišel čas onen cíl naplnit, ucítil, jak se hluboko v jeho nitru něco pohnulo. Celý se napjal, aby ten pocit potlačil, a opatrně nástroj uložil zpět do pouzdra.

„A kdy budete mít zbytek?“ zeptal se Davenport.

„Brzy,“ odpověděl návštěvník a zatímco jednou rukou zaklapl víko pouzdra, druhou vytáhl zpod saka pistoli a střelil Davenporta dvakrát do hrudi.

KAPITOLA PRVNÍ

Jefferson Tayte seděl na londýnském chodníku poblíž Covent Garden a čekal, až dorazí sanitka. Odpoledne jedné propršené zářijové neděle se nacházelo asi v polovině a vystrašení lidé, kteří se předtím rozprchli, teď kolem něj utvořili dav plný ustaraných tváří, a to navzdory neustávajícímu dešti, který rozpíjel krev na Taytově světle hnědém plátěném obleku. Nebyla to jeho krev, ale pokud by si mohl s mužem ve své náruči vyměnit místo, neváhal by ani vteřinu.

Tayte měl jen málo přátel, vlastně by se dalo říct, že měl asi jen jediného skutečného přítele. A když pozoroval, jak zdánlivě nemožné množství krve Marcus Brown ztrácí, chmurně si uvědomoval, že pokud pomoc nedorazí brzy, jeho přítel to nezvládne. Jean stála vedle něj, pouhá rozmazaná šmouha na okraji zorného pole. Marcus mu ji představil jen chvilku předtím. Dvě hodiny nazpět seděli v restauraci a pochutnávali si na pravém britském nedělním obědě, klábosili a smáli se nad hovězí pečení a dobrým vínem. Tayte konverzoval s Jean, se kterou se právě seznámil, a s Marcusem zase probírali roky, co se neviděli. Jediné, na co teď ale dokázal myslet, byla všechna ta krev kolem něj a jeho zraněný přítel. A to, proč by ho kdokoli chtěl zastřelit.

Na čem jsi to pracoval, Marcusi? Kdo to udělal?

V tomhle okamžiku nevěděl vůbec nic, ale byl si jistý, že jejich rozhovor v restauraci musí skrývat alespoň nějakou odpověď. Jeho útržky mu pořád zněly v hlavě, ale ve všem tom zmatku se rychle vytrácely. Bylo mu jasné, že pokud bude

chtít pochopit, co se právě stalo, bude je muset znovu poskládat dohromady.

Když Tayte a Marcus vstoupili, bylo v restauraci *Rules* docela živo. Oba dva si nesli otlučené kožené aktovky, které jako by soupeřily o to, která z nich toho na cestách zažila víc. Tayte přiletěl před čtyřiaadvaceti hodinami z Washingtonu, aby se zúčastnil Mezinárodního genealogického kongresu v londýnské O₂ aréně, ale hlavním důvodem, proč do Londýna dorazil, byl Marcus. Chtěl příteli poblahopřát k jeho nedávnému odchodu do penze. Marcus pracoval většinu života v Národním archivu a Tayte mu chtěl osobně poděkovat za všechnu podporu, kterou mu za ta léta poskytl. Až nedávno ho napadlo, že se k tomu vlastně nikdy nedostal. Marcus byl jediný blízký člověk, který mu po smrti jeho adoptivních rodičů zůstal. V Americe kdysi působil jako hostující profesor v oboru genealogie a Tayte, který najednou nikoho neměl a nikam nepatřil, potřeboval více než kdy jindy najít směr, kudy se bude ubírat jeho život.

Restaurace *Rules* byla pro Marcuse očividně jedinou možnou volbou pro oslavy jakéhokoli druhu. Nebyl to levný podnik, ale „dostaneš tam to, co si zaplatíš“ prohlásil a trval na tom, že útrata jde na něj. Při tom legračně napodoboval Taytův americký přízvuk, což často s oblibou dělával. Poukázal také na to, že podnik funguje už od roku 1798 a že jde o nejstarší restauraci v Londýně, takže jistě vědí, co dělají.

Interiér *Rules* byl zařízen ve starosvětské krémové a červené barvě, se zlato-červeným kobercem na podlaze, židlemi z mahagonu a stoly schovanými pod naškrobenými ubrusy. V některých částech stropu se na několika místech nacházely obdélníkové kopule z malovaného skla a zdi téměř zakrývala mozaika zarámovaných karikatur a starých fotografií slavných hostů. Jak Tayte pozoroval obsluhu v bílých zástěrách, černých bluzonových sakách a motýlcích, měl pocit, jak by se ocitl v Paříži, přestože

Paříž nikdy na vlastní oči neviděl. Snad by i uvěřil, že jeho přítel vybral *Rules* jen pro jejich malou oslavu, nebýt ženy, která na ně čekala u koktejlového baru. Marcus oba své přátele stručně představil.

„Tohle je má dobrá přítelkyně, profesorka Jean Summerová.“

Měla na sobě černé šaty a lakované boty s vysokým podpatkem. Taytovi se zdála trochu moc hubená, ale vedle něj působil hubeně skoro každý.

Marcus se lehce sklonil a políbil jí hřbet ruky. „Jean neměla tenhle víkend co na práci, tak jsem jí nabídl, ať se k nám připojí. Nevadí ti to, víd?“

Tayte se je usmál.

„Jean se jako historička specializuje na všechno, co se týká Londýna a královské rodiny, že, má drahá?“ řekl Marcus. „To je dobré vědět. Jsem si jistý, že si budete mít o čem povídat.“

„Na všechno asi ještě ne,“ zapochybovala Jean. „Ale věřím, že se tomu blížím. Ať už *to* znamená cokoli.“ S krátkým zasmáním podala Taytovi pravici.

Potřásli si rukama. „JT,“ představil se a usmíval se, dokud to nebylo trapné.

Tipoval, že jí je hodně přes třicet. Hnědé vlasy jí sahaly po ramena a rtěnka na její tváři působila nepřírozeně zářivě. Jeho první dojem byl, že se snažila až příliš, a něco na ní mu říkalo, že dnes nechala doma brýle – její oči byly unavené a neklidné, jako by je kontaktní čočky dráždily. Typičtější příklad ženy na schůzce naslepo byste asi nenašli.

Došlo mu to, když je usadili k rohovému stolku s výhledem do prostoru restaurace. Předkrm se nesl v duchu neformální konverzace. Poté každý z nich pozvedl číši vína, aby pronesl přípitek. Marcus připil Taytovi ke čtyřicátinám, které měl před několika měsíci, a Tayte Marcusovi k jeho odchodu do důchodu. Jean, tou dobou už o dobrou sklenku vína napřed, připila sama sobě, aby oslavila konečný rozsudek, jímž se potvrdil její rozvod. Tím se vše

vysvětlovalo. Ne že by to Taytovi vadilo. Jean se ukázala být příjemnou společnicí a pokud byla do Marcusových seznamovacích hrátek zapojená, pak byla podle jeho mínění klamána ona.

Někdy během hlavního chodu se Tayte Marcuse zeptal, na čem že pracoval od svého nástupu do penze. Otázku pronesl jen tak mimochodem a čekal, že si vyslechne obvyklý desetiminutový monolog o rodinné historii, kterou Marcus právě probádal. Namísto toho si jeho přítel promnul kozí bradku a začal si nervozně pohrávat s jídlem na talíři. Vypadal, že uvažuje nad tím, co má říci. Když odpověď přišla, byla příliš stručná na to, aby ji Tayte mohl brát vážně.

„Na ničem,“ řekl. Pak si popostrčil brýle na nose o trochu výš a pokračoval v jídle.

Tayte se jen zasmál. „Na ničem? Tomu ani na vteřinu nevěřím.“

Marcus Brown a rodinná historie, to byla téměř synonyma. O tomhle tématu publikoval tolik knih a Tayte věděl, že se nepřestane zabývat jedinou věcí, kterou miloval, jen proto, že mu už Národní archiv nebude posílat pravidelnou výplatu.

„No tak, Marcusi,“ řekl Tayte. „Ty vždycky na něčem pracuješ.“

Marcus si odkašlal do dlaně a znovu se neklidně zavrtil. Vypadal, jako by se pokoušel potlačit úsměv, který mu už už hrozil proklouznout. Trvalo chvíli, než se zase ovládl. Pak se naklonil nad stůl.

„Teď ne,“ odbyl jej polohlasem. „A určitě ne tady.“

Na tváři Jean se objevil spiklenecký úsměv. „Co máš za lubem, Marcusi Browne?“

Marcus zakroutil hlavou, ale Jean se tak lehce nevzdávala.

„Má to něco společného s královnou Annou?“ Obrátila se k Taytovi. „Celý měsíc nemluvil o ničem jiném.“

Nakonec se úsměv na Marcusově tváři přece jen objevil. „Podívejte, jsem doslova vázaný slibem mlčenlivosti,“ dodal. „Můžeme to tak prosím nechat být?“

„A co Bonnie Prince?“ Jean se doširoka usmála.

Tayte obdivoval její vytrvalost, ale zdálo se, že Marcus tak nadšený není. Gestem Jean naznačil, aby ztišila hlas. Oči měl náhle široce otevřené a úsměv mu zmizel z tváře.

„Dobře,“ zašeptal. „Na něčem pracuju, to je jasné, ale teď o tom opravdu nemůžu mluvit. Hned ráno se mám setkat s jistými lidmi a řekněme jen, že jde o ten druh lidí, kteří si chtějí svá tajemství nechat pro sebe.“

„A nemůžeš nám říct, o koho jde?“ zeptal se Tayte.

Marcus se na něj upřeně podíval a povzdychl si. „Ne,“ trval na svém. „Možná po tom představení. Pak vám všechno vysvětlím. Půjdeme ke mně domů a dáme si před spaním skleničku. Emmy tě ještě neviděla, Jeffe, určitě by byla ráda. Můžeme si o tom promluvit tam.“

Tayte byl nadšeným fanouškem muzikálů a skoro všechno, na co se daly sehnat lístky, viděl alespoň dvakrát. Po obědě měli v plánu zajít na *Bídničky* do Queen's Theatre na Shaftesbury Avenue. Byla to další lahůdka, kterou jim Marcus chtěl naservírovat, i když se Tayte nemohl ubránit myšlence, že i tohle možná zařídil kvůli Jean. Znovu se opřel na židli a s jistou dávkou rozpaků si Marcuse prohlížel. Věděl, že si to tentokrát tolik neužije, protože bude neustále přemýšlet, která že rodinná historie vyžaduje tolik obezřetnosti a proč s tím Marcus musí dělat takové tajnosti. Teď to ale nechal být a dolil všem sklenice – nad tou Marcusovou se pozdržel o něco déle v naději, že by mu víno snad mohlo rozvázat jazyk.

„Jaké téma sis připravil na zítřek?“ zeptal se, aby změnil směr hovoru.

Marcus byl na genealogickém kongresu mnoho let hlavním řečníkem a Tayte věděl, že si pro tenhle ročník připravil něco kontroverzního.

„Technologie,“ odpověděl Marcus a znovu se uvolnil. „Konkrétně internet a to, jak mění naši genealogickou práci, ne nutně k lepšímu.“

Jean jeho skepse překvapila. „Ale internet nám přeci v lec-
čems pomáhá, nebo snad ne?“

Tayte s ní souhlasil.

„V mnoha ohledech ano,“ řekl Marcus. „Přístup k archivům
nikdy nebyl tak snadný, ale má to i jisté nevýhody. Za to pohod-
lí platíme určitou cenu.“

„Jak to?“ zeptal se Tayte.

„Podívejte se například na e-mail. Lidé už si nepíší dopisy,
že ne? Jakmile má generace odejde, stanou se předmětem studia
sociálních dějin. Řekni mi, Jeffersone, kdy jsi naposledy napsal
dopis?“

Tayte se musel na chvíli zamyslet. Když se mu konečně jedna
taková příležitost vybavila, nasadil široký strojený úsměv. „Psal
jsem tobě,“ vzpomínal. „Psal jsem ti k tvým šedesátinám.“

„To bylo před pěti lety.“

„Ale psal jsem ti.“

Marcus se na něj soucitně podíval. „Byl to e-mail.“

„Jo?“

Marcus přikývl. „Už chápeš? Dopisy jsou pro genealogický
výzkum klíčové, ale v dnešní společnosti se staly přežitkem.
S fotografiemi je to stejné.“ Bylo vidět, že ho to pomyšlení sku-
tečně rmoutí. „Kolik souvislostí jsi odhalil při procházení krabic
starých dopisů a vybledlých sépiových fotografií? Kolik úkolů
bys bez nich nemohl dotáhnout do konce?“

„Hodně,“ souhlasil Tayte.

„Neumím si představit genealogy v budoucnosti, jak zaníceně
studují staré e-maily svých klientů. Co by na tom bylo zábavné-
ho? Bez toho vzrušení a vůně starých časů, když uděláš důleži-
tý objev?“

Znovu Tayta dostal. Kdyby existovala *Škola rodinné historie*
Marcuse Browna, mohly by Taytovy metody sloužit jako učebni-
cový příklad. Cestování zpátky v čase prostřednictvím starého
dopisu a několika fotografií symbolizovalo všechno, co na své

práci miloval. Bez smyslových dojmů, které v současné době považoval za samozřejmost, to už nebude to samé.

„Jaké je tedy řešení?“ zeptala se Jean.

„Nejsem si jistý, jestli nějaké existuje. Jak už jsem řekl, technologie toho hodně mění, a nemusí to být nutně k lepšímu.“

Vážné téma, které právě probírali, a ona nezodpovězená otázka, na čem že to Marcus pracoval, ležely Taytovi v hlavě po celý zbytek oběda. Když číšník přinesl kávu, změnil se hovor v nezávaznou konverzaci, z čehož byl Tayte jako obvykle nesvůj. Většinu témat nadhazoval Marcus a všechna směřovala k tomu, aby mluvil hlavně Tayte a Jean. Bylo to natolik průhledné, až to působilo komicky.

„Marcus říká, že pracuješ na první knize,“ ozvala se Jean a upila ze své kávy.

Tayte by nejraději svého přítele pod stolem kopl, ale místo toho se sám pro sebe zasmál a pomalým pohybem si z čela odhrnul hustý porost tmavých vlasů. Na chvíli si zakryl rukou tvář.

„Existuje něco, co ti o mně neřekl?“

„Jsem si jistá, že jo,“ řekla Jean. Víno dodalo jejímu úsměvu hravý nádech. „Jak se jmenuje?“

Tayte s odpovědí váhal příliš dlouho.

„No tak, Jeffersone,“ vložil se mezi ně Marcus. „Nemusíš se ostýchat.“

Tayte potřásl hlavou a myslel na to, jak jeho přítel občas dokáže být trapný. Projednou si přál, aby ho oslovil JT.

„Jmenuje se *Za velkou louží*,“ řekl. „Zaměřuje se na společné předky lidí ze Spojeného království a z Ameriky. Napadlo mě, že se bude určitě dobře prodávat, když existuje tolik Američanů, kteří mají kořeny v Británii.“

Jean přikývla. „Možná tě někdy přemluvím, abys mi věnoval autogram.“

Tayte cítil, jak mu zrudly tváře. Musel se té představě zasmát.

Když o deset minut později Marcus vyrovnal účet, připadal Taytovi sám se sebou až příliš spokojený. Nejspíš považoval peníze, které za jejich schůzku naslepo právě zaplatil, za dobře utracené. Portýr v černém obleku čekající na ně u dveří pomohl Jean do kabátu a Tayte si při pohledu skrze šedá okna všiml, že začalo pršet. Zřídka kdy nosil kabát, ale tentokrát si musel v duchu vynadat, že zapomněl, jak dokáže být Londýn vlhký. Nevšiml si, že Marcus zůstal pozadu, dokud se neotočil, aby se ho zeptal, kolik času do začátku představení mají. Hned ho napadlo, že se vzdálil úmyslně, aby jemu a Jean dopřál chvilku pro sebe – jako další z jeho dohazovacích triků. Když ale svého přítele znovu zahlédl, nebyl si tím tak jistý.

U baru seděl hubený světlavý muž oblečený do modrých džín a černé košile a vedle něj dlouhonohá tmavovláška, která vypadala na to, že ještě nedávno chodila do školy. Podle Tayta musel být muž skoro stejně starý jako Marcus, ale působil dojmem, že se snaží spíš přiblížit věku své spolence. Jednu ruku měl položenou na jejím dokonale bronzově opáleném stehně a druhou na Marcusově paži. Neznámý muž mluvil s úsměvem, jako by právě narazil na starého kamaráda, Marcus se ale neusmíval. Tayte viděl, jak se jeho přítel muži vytrhl, a byl rozhodnut zjistit, jestli nepotřebuje jeho pomoc, když ho Jean vyrušila.

„Jak dlouho budeš v Londýně?“

Tayte se k ní otočil. „Marcus ti to neřekl?“

„Nejspíš si myslel, že by bylo milé, kdybych si taky něco zjistila sama.“

Tayte se ohlédl po Marcusovi. Ten druhý muž se pořád ještě usmíval. Všechno to na první pohled působilo přátelsky, jeho řeč těla a úsměv v sobě ale měly něco, co Tayta znepokojovalo. Marcus působil napjatě – Tayte si přál, aby mohl slyšet, co si říkají. Chtěl popojít trochu blíž, ale pak si uvědomil, že Jean čeká na jeho odpověď, a tak se k ní otočil.

„Promiň,“ řekl. „Domů se vracím zítra večer, po kongresu. Taky tě tam Marcus pozval?“

Jean přisvědčila. „Slíbila jsem, že mu dám vědět.“

„To chápu. Pro většinu lidí asi genealogický kongres nesplňuje představu příjemně stráveného dne.“

„Tak jsem to úplně nemyslela.“

Taytovi chvíli trvalo, než přišel na to, co tím chtěla říci. „Aha,“ řekl. V duchu se uchechtl. „Podle toho, jak tahle schůzka dopadne, že jo?“

„Něco na ten způsob.“

Tayte se chystal, že se zeptá, jestli už se rozhodla, ale když se znovu obrátil do restaurace, viděl, jak k nim míří Marcus. Taytovi připadalo, že vypadá ustaraně, přestože se světlavý muž u baru stále usmíval, jako by mu chtěl jeho názor vyvrátit.

„Děje se něco?“ zeptal se Tayte.

Marcus zavrtěl hlavou. „Ne, jenom jedna stará známost, na kterou bych dnes raději nenarazil.“ Vzal si od portýra kabát a navlékl si ho přes sportovní sako. „Pojďme, seženeme si taxík a užijeme si představení.“

Tayte si vyhrnul límec kabátu hned, jak jeho mokašiny došláply na mokré chodníky před restaurací. Maiden Lane byla úzká ulice lemovaná čtyřpatrovými budovami, v jejichž přízemí se nacházelo několik obchodů a pár dalších restaurací. Tayte nechal Jean a Marcuse čekat pod plátěnou stříškou *Rules* a vydal se ulovit černé taxi, kterého si všiml nalevo v ulici směrem na Covent Garden. Navzdory dešti bylo všude kolem plno turistů a lidí na nákupech, mnozí kráčeli v párech, deštníky těsně u sebe. Někde vpředu slyšel pouličního baviče, jak přes mikrofon se smíchem varuje publikum, aby tohle doma nezkoušeli.

Protáhl se mezi auty, která stála zaparkovaná jedno na druhém, a vstoupil do vozovky. Jediné taxi v okolí, které zahlédl, bylo dál, než se zprvu zdálo. Přiblížil se k němu a zamával, ale

o chvíli později se mohl už jen zklamaně pousmát. Vůz odjížděl s jiným pasažérem. Ohlédl se zpátky k restauraci zrovna ve chvíli, kdy do ulice zabočilo další černé taxi.

Touchdown, proběhlo mu hlavou.

Jako zapřísáhlý fanoušek Washington Redskins se Tayte dal do běhu – tuhle šanci si nemohl nechat uniknout. Chlad na zádech mu signalizoval, že pokud to nestihne, bude promočený na kůži. Nápis na střeše taxíku svítil, což bylo dobré znamení. Předpokládal, že řidič bude někoho vysazovat, a přál si, aby auto zpomalilo, aby si tam na něj mohl počkat. Zrychlil tempo, ale brzy toho zase musel nechat. Lapal po dechu už v půli cesty.

„Bylo by dobré shodit ještě pár kil, JT,“ řekl si v duchu, jako už tolikrát v poslední době.

Taxi zastavilo na ulici hned před restaurací *Rules*, a když Tayte viděl, jak si to Marcus a Jean namířili přímo k vozu, musel se znovu v duchu usmát. Jak typické. Pokud chtěl zapůsobit na Jean, právě naprosto selhal. Přešel z běhu do chůze a zkoušel při tom ovládnout rozbouřený dech. Odpověděl Marcusovi na mávnutí. Mezitím z taxíku vystoupil řidič.

V tu chvíli Tayte pochopil, že je něco špatně.

To, že řidič taxíku vystoupí z vozu kvůli zákazníkovi bez zavazadla, je samo o sobě neobvyklé. Ale tmavovlasý muž v dlouhém černém kabátu měl navíc ještě na obličeji plastovou masku – ten druh, který se dá sehnat v jakémkoli dárkovém obchodě. Nenuceně obešel předek automobilu a zamířil k restauraci. Taytovi došlo, že žádného pasažéra nevez a nezastavil tudíž proto, aby někoho vysadil. Také věděl, že černé taxíky obvykle neposkytují smluvní přepravu, takže ani nevyzvedával předem domluveného klienta. A ta maska?

První výstřel jako by ani nebyl skutečný.

Tayte zkoprněl a zůstal stát na silnici. To, co se pak kolem něj odehrálo, mu připadalo jako z natáčení filmové scény. Najednou ucítil ve vzduchu pach deště, který se mísil s výpary

kuchyňských digestoří. Někteří lidé kolem něj se dali do běhu, další se skrčili u země. Někde blízko vykřikla žena a ozval se pláč dítěte. Tayte je viděl mezerou mezi auty – matka jednou rukou tiskla syna a v druhé svírala deštník, který před sebou držela jako štít, jakkoli zbytečný.

Tayte se pomalu otočil zpátky k muži v masce. Stále nemohl věřit tomu, co se děje. Mužova zbraň mířila na Marcuse. Nestáli od sebe dál než dva metry. Jeho přítel se držel za rameno, kam ho zasáhla první kulka. Tayte viděl, jak Marcus kroutí hlavou – pomalu a odhodlaně. Prosil. Taytovi zněla v mozku jediná myšlenka: Jeho přítel potřebuje pomoc a on je příliš daleko... Vnímání měl nyní tak zostřené, že měl pocit, jako by viděl druhou kulku opouštět ústí zbraně. Zvuk výstřelu jej ale vrátil zpět do děsivé reality.

Ne! chtěl Tayte zařvat, ale žádný zvuk ze sebe nevydal. Dal se znovu do běhu, oči upřené k Marcusovi, který zavrával a padl na zem. Pak si všiml Jean. Klečela vedle Marcuse a vzhlížela k muži s maskou. Tayte pozoroval, jak proti ní pomalu obrátil zbraň. Bez přemýšlení vyskočil na nejbližší auto, sklouzl se po mokré kapotě a tvrdě dopadl na chodník na druhé straně. Střelec nad Jean zaváhal, alespoň tak to Taytovi připadalo. Viděl, jak se s pistolí namířenou na její hlavu sehnul pro Marcusovu aktovku. Tayte se zvedl ze země, popadl cizí nákupní tašku a mrštil s ní.

„Hej!“

Taška přistála na chodníku a z jejích útrob se vysypalo několik obalů na CD. Tayte se znovu rozeběhl, aniž by tušil, jestli to stihne. Muž teď soustředil pozornost na něj. Jak se k němu blížil, všiml si, že maska na jeho tváři je karikaturou prince Charlese. Bylo to bizarní. Zaznamenal velké odstávající uši, ale pak už vnímal jen hlaveň zbraně, která se obrátila k němu. Nezastavil. Nevěděl proč, ale běžel dál a myslel na to, že alespoň pro Jean získá čas, aby mola utéct.

Výstřel přišel vzápětí.

Tayte pochopil, že ho kulka minula, až když se za ním vysypalo přední sklo automobilu. Zvuk tříštícího se skla ho vylekal víc než samotný výstřel. Jean v tu chvíli už byla na nohou a snažila se získat rovnováhu – zřejmě poté, co do muže strčila ve chvíli, kdy tiskl spoušť. Útočník se rozběhl k taxíku. Tayte v duchu Jean poděkoval, že zvolila útok namísto útěku. Pokud vůbec měla na výběr.

Když k ní Tayte dorazil, taxi už za jekotu pneumatik mizelo ulicí. Rychle se na sebe podívali a oba se obrátili k Marcusovi. Tayte si strhl sako a vrhl se na kolena. Seděl na zemi a držel svého přítele v náručí, sako přimáčknuté k jeho hrudníku. Po dlažbě chodníku se rozlévalo takové množství krve smíchané s deštěm, až bylo s podivem, jak může být jeho přítel stále ještě naživu. Oči měl doširoka otevřené, jeho brýle postříkané krví ležely na chodníku vedle něj.

„Marcusi? Slyšíš mě?“

Tayte postřehl nějakou odpověď. Mohlo to být „JT“, ale nebyl si jistý.

„Marcusi! Vydrž, slyšíš?“

Kolem nich se začal shlukovat dav. Z restaurace se vyvalili hosté.

„Záchranka je už na cestě,“ vyslovoval Tayte pomalu, zatímco pohledem mezi lidmi okolo pátral po personálu restaurace v naději, že je to pravda. Někdo němě přikývl. „Jen vydrž, Marcusi. Vydrž.“

Marcus se prudce nadechl a zakašlal. „Moje aktovka,“ vyslovil s námahou přes tmavě rudou krev, která se mu řinula mezi rty.

Tayte potřásl hlavou. „Je pryč.“

„Musíš ji najít.“

„Teď se tím netrap.“

Marcus zavřel oči a někde ve skutečném světě Tayte uslyšel zvuk sirén. Zdálo se, jako by jeho přítele znovu probraly. Ucítil, jak se mu jeho prsty zaťaly do paže.

„Velezrada!“ vydal ze sebe Marcus, v očích nepřítomný pohled. „Pospěš si!“

„Velezrada?“ zopakoval po něm Tayte. „Co tím myslíš?“ Potřeboval víc informací. Potřeboval svého přítele. „Marcusi?“

Tayte s ním zatřásl, ale věděl, že Marcus už to necítí. Stisk na Taytově paži zeslábl stejně náhle, jako přišel, a on v té chvíli pochopil, že ho jeho přítel opustil.

KAPITOLA DRUHÁ

Detektiv inspektor Jack Fable pracoval u Metropolitní policie v New Scotland Yardu. Jeho pravé jméno bylo William Russell Fable, ale tak dlouho už mu neřekli jinak než Jack (kvůli prostřednímu jménu), že mu to nakonec zůstalo. Kdysi o něm někdo prohlásil, že je jako „teriér s kostí v zubech“, a to stále platilo. Už si ani nepamatoval, kdo to William Fable je. Napadlo ho, že by se jeho rodičům ten druhý chlapík možná zamlouval víc, ale na to už bylo pozdě.

Fableovi bylo šestapadesát, před rokem odmítl odchod do předčasného důchodu, a pokud to doklepe do šedesáti, hodlal to udělat znovu. Rozhodl se, že natáhne bačkory buď kvůli cigaretám, nebo práci. Ale ať se propadne, jestli se nechá ubít nudou v důchodu. Detektivem byl, kam až jeho paměť sahala. Možná dvacet let – nepočítal to. Povýšení ho nezajímalo, měl rád, když za sebou viděl hotovou práci, a bylo mu jasné, že čím výš člověk vyšplhá, tím víc byrokratických nesmyslů musí řešit.

Platil za muže s kamennou tváří. Hnědé vlasy, nahoře trochu prořídlé, si s lehkou dopomocí tužidla sčesával ke straně. Úplná přehazovačka to ale ještě nebyla, alespoň zatím. Holil se dvakrát denně a vyznával teorii, že úřední osoby by se měly oblékat adekvátně svému postavení. Rád nosil obleky, vždy černé s kravatou, která s nimi ladila. Pokud byl ze staré školy, pak byl druhem na vymření, a o jeho myslí to bohužel platilo dvojnásob.

Fable nesnášel, když musel trčet v kanceláři. Stejně tak nenáviděl pobyt ve své garsonce v Blackfriars. Obojí bral jen jako

nutné zlo. Jeho pracovna, podobně jako byt, byla téměř holá místnost se světle žlutými zdmi a šedomodrým ochozeným kobercem. Nebyly tu žádné dekorace, žádné fotografie, jen psací stůl z imitace týku, klasický kovový kancelářský koš, pár židlí a věšák na kabáty.

Seděl za stolem a prohlížel si dvě důvěrně známé fotografie z místa činu. Šlo o případ dvojnásobné vraždy v obvodě Bermondsey, který po třech měsících začínal chladnout. Držel je mezi prsty zažloutlými nikotinem a zíral na ně, jako by čekal, že se tím něco změní. Něco, co by mu řeklo víc než skromné forenzní důkazy.

Na jednom ze snímků byl muž v bílém zakrvaveném županu zhroucený v koženém křesle. Rudá skvrna v oblasti jeho hrudníku ukazovala místo, kudy do jeho těla vnikly dvě smrtící střely. Na druhé fotografii ležela manželka dotyčného v kruhu luxusních nákupních tašek ve vstupní hale. Dostala zásah devítkou do hlavy – z bezprostřední blízkosti. Drobnou milostí bylo, že nejspíš nic necítila. Její smrt přičítal prostě a jednoduše špatnému načasování – kdyby si vyzkoušela ještě jeden pár od Louboutina, nejspíš by jí ty boty zachránily život.

Fable se v duchu trpce zasmál. „Co lidé zlého páší, žije dál,“ prohodil chraplákem s přízvukem pouličního prodavače. Byl to produkt jeho drsného dětství ve Východním Londýně a příliš mnoha cigaret.

Dlouho a pozorně si fotku ženy prohlížel a jeho myšlenky se nutně stočily k jeho vlastní svatbě. Vyzkoušel si to jen jednou, kdysi před léty, vždycky mu ale bylo jasné, že tohle není nic pro něj. Dokázal dát frázi „oddaný práci“ úplně nový význam. Zatřásl hlavou a vrátil se k fotografii muže, který býval Julianem Davenportem. Pomyslel si, jaké to bylo štěstí, že jejich děti nebyly doma. Cílem byl právě Davenport, o tom nebylo pochyb.

Forenzní technici v bytě sejmuli spoustu otisků, ani jeden z nich jim však neposkytl jakékoliv vodítko. Celé to vypadalo

jako chladnokrevná vražda a zatím nebylo moc čeho se chytit. Davenport byl stejně čistý jako jeho byt, se zákonem se nikdy nezapletl a podle toho, co o něm Fable věděl, neměl ani žádné nepřátele. Nebyly tu žádné známky zápasu, což bylo samo o sobě výmluvné, chyběl tu však možný motiv. Jediné, co tenhle případ drželo nad vodou, byl předpoklad, že oběť svého vraha znala. Často tomu tak bylo. Stačilo jen najít to spojení.

„Jacku? Máš minutu?“

Byl to šéf a zmizel dřív, než Fable stihl zvednout hlavu. Když seděl v kanceláři, nechával dveře vždy otevřené – nerad byl někde zavřený. Povzdechl si a neochotně strčil fotografie zpátky do šuplíku. Ještě se mu nestalo, aby si nějaký případ vraždy nebral osobně. Jednoduše nemohl skousnout představu, že si pochybné existence tam venku myslí, jak ho přechytračily. Že by mohly mít pocit, že si snad zatraceně můžou dělat, co se jim zamane, a projde jim to. Osobně se postará o to, aby těmhle lidem ukázal, jak moc se pletou. Dříve nebo později se mu to obvykle podařilo. To byl nejspíš taky důvod, proč ho případ z Bermondsey tak rozčiloval.

Šéf, nebo také Graham Tanner, jak mu říkali v normálním světě, byl člověk, se kterým Fable v průběhu těch dvou let, co měl současnou hodnost, zažil až příliš mnoho hádek. Bylo jich tolik, že se v poslední době snažili navzájem jeden druhému vyhýbat, protože se ani jeden z nich už nechtěl trápit. Fableovi to celkem vyhovovalo. Tanner se jím nejspíš bůhvíproč cítil ohrožený, ale to byl jeho problém. Fable se tím nehodlal nijak vzrušovat. Když se to vezme kolem a kolem, lidé jako detektiv vrchní inspektor Graham Tanner přicházeli a odcházeli podobně jako sezonní chřipka.

Na stole zazvonil telefon a Fable ho zvedl. Hlas na druhé straně mu sdělil, že došlo ke střelbě poblíž Covent Garden. Měl dorazit do Maiden Lane a převzít vyšetřování.

KAPITOLA TŘETÍ

Výslech svědků probíhal ve společenských místnostech v horním patře restaurantu *Rules*. Podnik zavřeli stejně jako celou Maiden Lane a místo se ocitlo pod drobnohledem forenzního týmu. Rozhovor s detektivem inspektorem Fablem, při kterém si prošli všechno, co se stalo, byl pro Tayta velmi užitečný. A doufal, že byl stejně užitečný i pro policii. Zlatá hodina – ona klíčová první hodina vyšetřování po spáchání zločinu – zafungovala oběma směry. Donutila ho k soustředění. Nyní, když z restaurace odcházel – podruhé za ono odpoledne –, měl v hlavě několik úhledně uspořádaných otázek. Všechny ale směřovaly k jediné záhadě: kdo chtěl, aby Marcus Brown zemřel, a proč? Věděl, že najít odpovědi nebude snadné, ale bez nich se domů vrátit nehodlal.

V doprovodu policistů minul stále rušné místo činu. Pršet už přestalo, ale vzduch byl ještě pořád vlhký a chladný. Prošel kolem několika reflektorů na stojanech a lidí v papírovitých modrých kombinézách. Okolí skoro nevnímal a do blízkosti místa, kde byl před dvěma hodinami zastřelen jeho přítel, se jeho oči neodvážily zabloudit. Když došli k rušné křižovatce Maiden Lane a Bedford Street, uviděl za kovovými zábranami čekat Jean. Policie jim sdělila, že je někdo po skončení výslechů odveze domů, v Taytově případě do hotelu. Tayte poděkoval uniformovanému konstáblu, který ho pustil skrze zábranu, a zamyšleně se na Jean usmál.

„Auto tu bude za chvíli,“ řekla Jean do hluku městského provozu. Nekonečný proud vozidel se pohyboval od nedaleké křižovatky se StranDEM i směrem k ní.

Tayte přikývl. „Skvěle,“ řekl. „Rád bych si sundal tohle oblečení.“

Zaschlá krev na košili a kalhotách vytvořila pevnou tmavou krustu. Jeho sako skončilo kdovíkde, ale to mu bylo jedno. Podíval se na své retro digitálky z osmdesátých let – červeně svítící LED číslice mu prozradily, že je skoro pět hodin.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se.

Zatím neměli moc času mluvit o tom, co se přihodilo. A když se mezi výsledky taková chvíle našla, ani jeden z nich se k tomu neodhodlal.

„Pořád slyším jeho hlas,“ řekla Jean.

„Marcusův?“

„Ne, toho střelce.“

„On na tebe mluvil?“

Jean přikývla. „Namířil mi pistoli do obličeje a řekl, že jsem si to způsobila sama. Že jsem se do toho neměla plést. Netuším, co si myslel, že vím, ale byla jsem si jistá, že se mě chystá taky zabít.“

To Tayta znepokojilo. Ať už Marcuse zavraždil kdokoli, podle všeho si myslel, že s Jean spolupracovali.

„Řeklas to policii?“

„Samozřejmě.“

„Nabídli ti ochranu?“

Zavrtěla hlavou. „Dali mi kartičku s telefonním číslem, ať zavolám, kdybych měla jakékoliv podezření.“

To Tayta znepokojilo ještě víc. „Já to samé,“ řekl. „Pro případ, že si vzpomenu na cokoli dalšího, co by mohlo být důležité.“

Taytovu pozornost upoutal černý range rover, který se přiblížil k místu, kde stáli, a pomalu vyjel na obrubník. Na kolech měl úplně nové poklice a v oknech zasazená kouřová skla. Tayte se instinktivně postavil před Jean, zatímco ze zadních dveří auta vystoupil muž. Udělal krok směrem k nim.

„Michel Levant,“ představil se.

Dříve, než měl Tayte čas zareagovat, se chopil jeho ruky a zlehka, ale energicky s ní zapumpoval. Tayte se nesnažil gesto opětovat. Byl to onen muž, se kterým se Marcus bavil u koktejlového baru před tím, než vyšli z restaurace. Přes jeho rameno Tayte zahlédl odlesk hladkého opáleného stehna na zadním sedadle. Pak se dveře zavřely a auto se rozjelo pryč.

„A vy musíte být Jean Summerová,“ prohodil Levant s měkkým francouzským přízvukem. Jeho hlas byl vysoký a melodický. „Marcus se o vás zmiňoval.“ Napřáhl ruku, ale Jean ji ignorovala. Jen se tomu pousmál a otočil se zpět k Taytovi. „Zato o vás se nikdy nezmínil. Američan?“

Tayte kývl. Muselo to být jasné už v restauraci. Dál to nerozváděl. Byl hluboce přesvědčený, že instinktům se má věřit, a tenhle chlap nevěstil nic dobrého.

Z Levantovy tváře se vytratil úsměv. „Chtěl jsem vám vyjádřit upřímnou soustrast,“ řekl. „Marcus Brown byl skvělý muž. Nejlepší ve svém oboru. Bude nám moc chybět.“

Na tohle teď Tayte neměl náladu. „Heleďte, kdo vlastně jste a co chcete?“

„Jmenuji se Michel Levant,“ zopakoval muž, jako by jeho jméno všechno vysvětlovalo. Ladným pohybem kouzelníka vytáhl stříbrnou vizitku: „Jsem genealog působící při mezinárodních dědických řízeních,“ dodal s důrazem na každém slovu.

Tayte pochopil. „Takže vy jste lovec dědiců? Otázka zůstává stejná. Co chcete?“

„Chci vám nabídnout své služby,“ odpověděl Levant dotčeně. „Domnívám se, že Marcus pracoval na něčem důležitém a že ho zabili kvůli tomu, co věděl. Byl mi, dozajista, stejným přítelem, jako vám.“

O tom Tayte pochyboval.

„Proč si myslíte, že máme v úmyslu pátrat po tom, na čem Marcus pracoval?“ ozvala se Jean.

Levant se znovu sám pro sebe zasmál – krátce a skrze našpu-
lené rty. Získal tím poněkud zženštilý výraz.

Taytovi začínal lézt na nervy. „A proč si myslíte, že bychom
potřebovali vaši pomoc, kdyby tomu tak bylo?“

Levant se na něj vážně podíval. „Je to prosté. Zvědavost
a úcta k příteli vás donutí se ptát – taková už je lidská povaha.
Nenechá vás v klidu, dokud nedostane odpovědi. A vy potřebu-
jete mou pomoc, protože v tom, co dělám, jsem nejlepší.“

Tayte se mu podíval do očí. „Ne tam, odkud pocházím.“

Levant mohl být celkem schopný, ale specialisté na hledání
dědiců v něm všeobecně vzbuzovali smíšené pocity. Lidé, kteří
si vydělávali tím, že spojovali dědice s jejich jméním, si v někte-
rých případech nechávali pro sebe i čtyřicet procent. Tohle pod-
nikání nebylo nijak regulované a stalo se magnetem pro bez-
ohledné lidské pijavice. Přestože Tayte v téhle branži znal i dost
dobrých lidí, nemohl se zbavit dojmu, že Levant se tu s nimi
baví jen proto, že cítí tučnou odměnu.

Policejní vůz, na který čekali, konečně dorazil a dočasně zpo-
malil proud vozidel mířící na jih.

„Podívejte, my už musíme jít,“ řekl Tayte. Vzal Jean za ruku
a protlačil se kolem Levanta. „Nemáme zájem.“

„Počkejte přece, neznám vaše jméno.“

„To mi celkem vyhovuje,“ zavolal na něj Tayte přes rameno
a nastoupil za Jean do vozu.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Tayte se s Jean dohodl, že si večer zajdou na skleničku. Potřebovali si promluvit o tom, co se stalo, a Tayte musel vymyslet, jak s tím vším naloží. Nedlouho po tom, co ho policie dovezla zpátky do hotelu, mu Jean zavolala a pozvala ho k sobě na večeři. Tayte přijal – napadlo ho, že by to Marcuse potěšilo.

Ke dveřím jejího bytu dorazil krátce po sedmé večer – venku už byla skoro tma. Vzal s sebou láhev vína, kterou koupil poblíž hotelu, a pytlík čokoládiček *Hershey's* ze své soukromé zásoby, kterou si přivezl z Ameriky. S vínem a čokoládou pro Jean si připadal, že jde na opravdové rande, ačkoli to nebyl jeho záměr. Nechali si přivést čínské jídlo v krabičkách a Tayte, vydrhnutý a v čistém hnědém plátěném obleku, nyní seděl ve starém koženém křesle u okna. Svou aktovku měl vedle sebe. Nevěděl, proč si ji bral, nejspíš ze zvyku. Ani on, ani Jean neměli moc chuť k jídlu, a tak se rozhodli, že si dají nejdřív víno a večeři nechají na později.

Jeanin byt se nacházel v jedenáctém podlaží nedávno vybudované výškové budovy v Docklands a měl výhled na východní tok Temže. *Je tu útulno*, pomyslel si Tayte, zatímco čekal, až se Jean vrátí se sklenicemi z kuchyně. Z obývacího pokoje vedly jedny dveře do kuchyně a další do úzké chodby, kterou do bytu přišel. V ní si všiml několika dalších dveří, za nimiž se nacházely nejspíš ložnice a koupelna.

Povzdechl si – asi posté za poslední hodinu a půl – a zíral na všechny ty knihy zaplňující police kolem něj. Objemnější svazky

byly vyskládané do pilířků, které tu a tam tvořily příruční stolky vedle sedaček s barevnými přehozy. Myslel při tom na Emmy, Marcusovu ženu. Volal jí, když se vrátil do hotelu, ale – jak předpokládal – nebyla doma. Jeho druhý telefonát zvedla policie, která nejspíš její dům okupovala celé odpoledne. Předpokládal, že teď už nejspíš bude v nemocnici, nebo možná u své rodiny, a doufal, že je o ni postaráno. Přestože si on a Marcus byli velmi blízcí, netroufal si představit, jak se právě teď cítí Emmy. Půjde ji navštívit, ještě než odletí domů, ačkoli teď neměl nejmenší tušení, kdy to bude.

Cinkání ohlásilo, že se Jean vrací se sklenicemi vína. Přitáhla mezi křesla nízký stolek, postavila na něj víno a pak se usadila v křesle naproti Taytovi. Složila kolena pod bradu – měla na sobě džíny a pastelově modrý svetr. Také si vzala brýle a odlíčila se. Taytovi se takhle líbila víc.

Podala mu sklenici s červeným vínem a on poděkoval. „Není špatné,“ řekl, když usrl.

„Já bohužel vínu moc nerozumím,“ přiznala Jean. „Červené, bílé nebo rosé. Tím moje znalosti končí,“ usmála se.

Taytovi vcelku nezáleželo na barvě anebo chuti nápoje, pokud obsahoval nějaký alkohol. „Když jsem šel dovnitř, všiml jsem si helem. Jezdíš na motorce?“

„Je to jediný způsob, jak se v Londýně dostat tam, kam chceš.“

Tayte si Jean jen těžko dokázal představit na skútru. Nepůsobila jako ten typ, ale kdo ví? „A ta druhá helma? Po exmanželovi?“

Jean se na něj usmála, jako by ji přistihl při činu. „Ta je mého syna,“ řekla. A bylo to venku.

„Žije s tebou?“ zeptal se bezděčně. Neměl ponětí, proč se chová tak pozorně.

„Sem tam,“ odpověděla Jean. „Je raději se svým otcem.“

Tayte přikývl a dal si několik doušků vína. Společenská konverzace nebyla nic pro něj, rozhodl se tedy změnit téma. Nemohl

se dočkat, až se Jean vyptá na jejich rozhovor v restauraci. Potřeboval zjistit, jestli neví něco víc o tom, na čem Marcus pracoval, a hlavně doufal, že mu to pomůže objasnit, proč ho někdo zastřelil.

„Myslíš, že ses s některou z těch otázek, cos položila Marcusovi v restauraci, trefila?“

„Nevím,“ řekla Jean, „Přemýšlela jsem o tom celé odpoledne. Snažil se hodně, abych zmlkla, co myslíš?“

„To jo. Taký na to musím pořád myslet. Hlavně na to, co řekl před tím, než...“ Tayte se musel na chvíli odmlčet. „Než umřel.“

„Zrada?“

Tayte přikývl. „Zmínilas Bonnie Prince. Bonnie Prince Charlieho, Karla Eduarda? Toho jakobitu?“

„Přesně tak.“

„Jakobité a zrada. To se k sobě docela hodí, že?“

„Docela dost,“ řekla Jean. „Ale ne v jednadvacátém století. Jakobitská povstání jsou minulostí už víc než dvě stě padesát let.“

Tayte si přál, aby měl po ruce Marcusovu aktovku. Přestože doufal, že detektiv inspektor Fable s týmem v jeho domě něco objeví, byl si vědom toho, jak zvláště Marcus zacházel se svými písemnostmi. Ať už pracoval na čemkoli, pravděpodobně to měl s sebou v *Rules*, a jeho vrah bezpochyby věděl, jak důležité to bylo.

„A co královna Anna?“ zeptal se Tayte. „Říkalas, že o ní Marcus celý měsíc mluvil. Jak ta by do toho mohla zapadat?“

„To opravdu nevím,“ kroutila Jean zamyšleně hlavou. „Anna nastoupila na trůn po Vilémovi III., svém švagrovi, v roce 1702 a vládla do roku 1714, kdy se k moci dostala hannoverská dynastie. A protože v průběhu její vlády byl přijat zákon o sjednocení Anglie a Skotska, stala se první panovnicí Velké Británie a poslední královnou Anglie. Brzy po její smrti došlo k dalším jakobitským rebeliím, jedné roku 1715 a k další pak 1745. Marcus se nezajímal ani tak o samotného Bonnie Prince, ale spíš o jakobity obecně. Všechno to jsou základní historická fakta.“

Tayte se probíral svými vědomostmi ohledně jakobitského hnutí. Většinu posbíral z filmů o Bonnie Prince Charlieem a knih od autorů, jako byl Robert Louis Stevenson. Rychle dospěl k závěru, že toho moc neví, a usoudil, že se raději nechá poučit profesionálem.

„Neměla bys pro mě malý exkurz do historie?“ zeptal se. „Jaké měli jakobité námitky?“

Jean usrkla ze své sklenice a uvelebila se v křesle. „Začalo to takzvanou Slavnou revolucí roku 1688, při které Annin otec, Jakub II., uprchl z Anglie do Francie a vzdal se tak trůnu. Situaci později ještě přiostrčil zákon o nástupnictví z roku 1701, přijatý za vlády Viléma III. těsně před tím, než zemřel a Anna nastoupila na trůn. Přestože Anna a její sestra Marie, manželka Viléma III., byly dcerami Jakuba II., zarytého katolíka, byly stejně zarytými konvertitkami k anglikánské církvi. Zákon o nástupnictví si vymínil, že právoplatným následníkem trůnu může být jen osoba anglikánské víry.“

„A díky tomu získala hannoverská dynastie přednost?“

„Přesně tak. Bylo zajištěno, že kdyby Anna zemřela bezdětná, což se stalo, následnictví připadne kurfiřtce Žofii Hannoverské, a ne katolickému synovi Jakuba II., který se také jmenoval Jakub a později se mu začalo říkat Starý pretendent, uchazeč. Žofie nicméně zemřela o několik týdnů dříve než Anna, takže nárok přešel na jejího syna Jiřího, který byl roku 1714 korunován králem Jiřím I. Zákon o nástupnictví platí dodnes.“

„A já žil v domnění, že všichni ti vaši britští králové a královny získali moc prostřednictvím nástupnického práva daného bohem, ne člověkem,“ ušklíbl se Tayte.

„A v tom vězí ty námitky, jak tomu říkáš. Jakobité v podstatě hájili to, co bylo pravděpodobně správné – zachování posloupnosti králů skrze přímou rodovou linii Stuartovců a Jakuba II. Anna zemřela jako poslední stuartovský panovník a povstání proti hannoverské dynastii nabrala na síle ve snaze pokrevní linii obnovit.“

„Protože se Hannoverští dostali k moci jen na základě vyznání?“

„Víceméně. Abys to pochopil, kurfiřtka Žofie Hannoverská byla – teď abych to řekla správně – Annina teta z druhého kolene a se Stuartovci je spřízněná skrze Alžbětu Stuartovnu, dceru Jakuba I. Stuarta. Jiří I. byl Annin bratranec z druhého kolene a ve frontě ostatních uchazečů zaujímal asi až padesáté místo.“

„Až padesáté?“

Jean nadšeně přikývla. „Je to postava, která nemá v historii obdoby.“

„A tohle všechno způsobil zákon o nástupnictví?“ nadhodil Tayte, aby Jean ukázal, že dává pozor.

„Přesně tak. Můžeme říct, že změnil všechna dosavadní pravidla a přerušil panovnickou posloupnost tak, jak to někomu vyhovovalo. I když rodová linie přežila dodnes, byť v menší míře. Rodokmen Windsorské dynastie – nebo správně dynastie Sasko-kobursko-gothajské, jak se nazývala před tím, než jí dali britštější jméno – se stále dá vysledovat až k samotnému Alfrédu Velikému.“

„Ale nepředstavuje tu pravou, přímou, rodovou linii?“

„Pokud z té rovnice vyřadíš náboženství, tak ne. Kdyby nebyl přijat zákon o nástupnictví, měli bychom úplně jinou monarchii. Byly to hodně politické časy.“

„Mistrovský tah, zdá se.“

„Asi ano. Snažím se na to dívat nestranně, ale nejspíš chápeš, o co jakobitům šlo, že?“

„A jejich hnutí zaniklo před dvě stě padesáti lety?“ zeptal se Tayte. Potřeboval zjistit, proč Marcus v tom, co naposledy řekl, naléhal, aby si Tayte pospíšil.

„Ne tak docela. Ještě dnes existuje hodně jakobitských spolků a stuartovská dynastie má pořád velkou podporu, hlavně ve Skotsku, na severu Anglie a také, možná překvapivě, v Americe.“

Tayte se široce usmál. „To mě popravdě vůbec nepřekvapuje.“

V rámci své práce vysledoval původ mnoha amerických rodin až ke skotským imigrantům. Hodně z nich v osmnáctém století z Británie odešlo z donucení, právě kvůli podpoře jakobitů. Tayte vyprázdnil sklenici a sáhl po lahvi s vínem.

„Nebude ti vadit, když se obsloužím?“

„Co hrdlo ráčí,“ odpověděla Jean. Zkontrolovala obsah své sklenice. „Asi moc mluvím. Vůbec nepiju.“

Tayte se znovu usadil do křesla. „A jakou šanci na úspěch má povstání v jednadvacátém století?“ Znělo to absurdně, ale musel se zeptat. „Jen by mě zajímalo, jak do toho všeho zapadá zrada.“

„Myslím, že šance je mizivá,“ řekla Jean. „Protože současný dědic stuartovské rodové linie – jistý František Herzog von Bayern z Bavorska – neprojevil žádný zájem nárokovat si trůn, pochybuju, že má v dnešní době někdo v plánu podnikat v souvislosti s tím něco proti koruně – ať už velezrádného nebo ne.“

Jean udělala na Tayta dojem. „Marcus měl pravdu,“ řekl, „jsi skutečná odbornice.“

Usmála se. „Většinu z toho ti řeknou ve škole. Pořád jsem v kontaktu s několika studenty z doby, kdy jsem učila na univerzitě. Když jim zadáš správné téma, dokážou ti vyrazit dech. Nedal by sis něco k jídlu? Mně z toho povídání docela vyhládlo.“

„Jasně,“ opáčil Tayte. „Pusťme se do toho.“

Někde poblíž Londýna klečel před divoce planoucím ohněm muž svlečený do půli těla. Plameny vrhaly jeho stín přes podlahu a stěny opuštěné místnosti a ozařovaly obnažené cihlové zdivo, vysoká vytlučená okna a změt kovového potrubí. Znovu strčil kus úzké trubky do plamenů, aby ještě jednou pořádně prohrábl doběla rozžhavené uhlíky tak, až byl žár na jeho holé paži téměř nesnesitelný.

Nikdy za sebou nenecháváš nedokončenou práci, pomyslel si. Všechno nejprv dořešíš, a teprve pak se jde dál. Ještě není čas na oslavu. Není čas nečinně posedávat. Ještě ne.

Odtáhl se od plamenů a začal přemýšlet nad záležitostí, kterou musel dnes večer dokončit. Obrátil pozornost k otlučené aktovce ležící vedle něj a zadíval se na iniciály MB vyryté na přezce. Popadl ji, otevřel a obrátil vzhůru nohama, až z ní vypadlo vše, co bylo uvnitř. Zaprášenou podlahu vedle ohniště pokryly archy rodných, oddacích a úmrtních listů – pojítka k lidem, jejichž životy by raději udržel v zapomnění.

Vkleče začal listiny pomalu a cílevědomě vkládat do ohně. Pohřební hranici pak završil samotnou prázdnou aktovkou. Pozorně oheň sledoval, dokud všechno neshořelo tak, jak mělo. Pak si znovu oblékl košili a kabát a vydal se ke dveřím. Z aktovky si už dříve vzal jedinou věc, kterou si odvažoval ponechat: černý adresář. Teď ho vytáhl z kapsy kabátu a za chůze v něm začal listovat. V duchu se usmíval. *S jako Summerová.*

„U nás doma to dávají do kartonových krabiček,“ řekl Tayte, když zabořil vidličku do singapurských nudlí v plastové misce a vyklopil si její propletený obsah na talíř hned vedle pečeného vepřového char siu. Seděli v kuchyni u snídaňového pultu a z orientálních vůní, linoucích se z jejich večere, se jim sbíhaly sliny v ústech.

„Já vím,“ řekla Jean. „Viděla jsem to v telce.“

„Jasně.“

„Karton by se mi asi líbil víc.“

„Proč?“

„Jídlo by určitě nebylo tak zapařený, a... no, víš, vždycky to vypadá romanticky, když vidíš ve filmu nějaký pár, jak se s hůlkami v rukou tulí nad kartonovou krabicí.“

Tayte čínské jídlo miloval, ale nemyslel si, že by na něm bylo cokoli romantického. „Zapaří se i v krabici,“ uzavřel a zahryzl se do krevetového lupínku.

Po několika minutách, kdy se zamyšleně věnovali každý svému jídlu, se Jean zeptala: „Takže jakým směrem se vydáme?“

Tayte si ihned všiml, že použila „vydáme“ místo „vydáš“. Hodlal policii s dopadením vraha svého přítele pomoci, jak to bude v jeho silách, ale myslel si, že na to bude sám.

„Mám v plánu sledovat Marcusovy stopy – pokud to půjde,“ řekl. „Myslím tím pustit se do toho samého výzkumu. To by mohlo vyprovokovat vraha, aby šel po mně. Mohlo by to být nebezpečné.“

„Já vím,“ přikývla Jean. „Ale můžu ti pomoci.“

O tom Tayte ani v nejmenším nepochyboval.

„Stejně už jsem do toho zapletená,“ dodala. „Ať chci nebo ne.“

To musel Tayte uznat. Zhluboka nabral vzduch do plic a za-
držel na moment dech. Přemýšlel. „Dobře,“ řekl. „Napadlo mě
zajít hned ráno do Národního archivu. Marcus možná o svém
výzkumu s někým mluvil. Třeba něco vytáhneme z jeho starých
kolegů, nebo třeba dokážeme jeho výzkum vystopovat v zázna-
mech archivu.“

„Výborně,“ souhlasila Jean. „Můžu tě tam svézt.“

„Na tvém skútru?“

„Kdo mluvil o skútru?“

Když dojedli, vrátili se do obývacího pokoje a usadili se na
gauči.

„Hele, kdyby to pro tebe bylo jednodušší, můžeš tu zůstat
přes noc,“ řekla Jean. Tváře jí zrudly. „Jen jsem tím chtěla říct, že
bychom tak zítra mohli začít dřív, nic víc.“

„Nemám tu žádné osobní věci,“ namítl Tayte. Věděl, že se
v její otázce neskrývá žádný vedlejší úmysl. Žádné romantické
záměry.

„Můj syn tu vždycky něco nechá,“ řekla Jean. „Mám jeden
nový kartáček, který si můžeš vzít a –“ dlaní vyzkoušela pruž-
nost pohovky, „– podle mě je celkem pohodlná.“

Taytovi bylo jasné, že Jean nechce být dnes v noci sama. Zali-
chotila mu tím, i když šlo jen o to, aby tu s ní někdo vůbec byl.
Ale nemohl zůstat.

„Určitě tu najdu čisté tričko,“ pokračovala. „Elliot má rád vytahané oblečení. Musí tu být něco, do čeho se nasoukáš... Promiň, nechtěla jsem, aby to vyznělo takhle.“

Tayte se usmál. „To je v pohodě. Mně to nevadí.“

V tónu jejího hlasu zaslechl náznak zoufalství. Trápilo ho to, ale věděl, že by to nešlo. Měl rád svůj klid. Byl na to takhle zvyklý.

„Byla bych vděčná za společnost,“ dodala Jean a potvrdila tím jeho úvahy.

Tayte celý znervózněl. „Podívej, Jean, je mi líto, ale prostě tu zůstat nemůžu.“

„Rozumím, to je v pohodě.“ Nuceně se usmála.

„A kolik je tvému synovi?“ zeptal se Tayte.

„Dvacet.“ Jean se zašklebila. „Podle chování spíš dvanáct.“

Tayte se zasmál spolu s Jean, jako by přesně věděl, o čem mluví. Jedna část jeho osobnosti si myslela, že by bylo dobré vědět, jaké to je, když otec sleduje dospívání vlastního dítěte. Ve skutečnosti o tom ale neměl ani ponětí a pochyboval, že někdy mít bude. Vlastně ho to ani netrápilo, byl prostě jen zvědavý.

„Tos musela být vdaná celkem dlouho,“ řekl.

„Dvacet jedna let. Hned jsme se vrhli na zakládání rodiny. Plánovali jsme děti víc, ale mně nakonec jedno úplně stačilo. Některé matky si to asi užívají víc než jiné. Podle mě se s tím Daniel – to je Elliotův otec – nikdy nesmířil. Zjistila jsem, že se několik let scházel s jinými ženami a nejspíš si konečně našel nějakou, se kterou se chtěl usadit, jinak by to všechno asi pokračovalo dál.“

„Krysa,“ řekl Tayte.

Jean souhlasila.

„Takže Elliot je dneska u táty?“

„Ne, měl tu být. Asi zůstal u kamarádů. Často to tak dělá.“

„Asi?“ řekl Tayte.

Jean si povzdychla. „Abych byla upřímná, moc spolu nevycházíme. Komunikace není naší silnou stránkou. Vždycky měl

blíž k otci a po rozvodu se to ještě zhoršilo.“ Vstala. „Nedal by sis něco teplého, než půjdeš?“

„Jo. Máš čokoládu?“

Jean vypadala překvapeně, jako by ji nenapadlo – ani při pohledu na jeho postavu –, že by mohl mít v oblíbě horkou čokoládu. „Nemám ponětí,“ řekla. „Mrknu se.“

Byla několik minut pryč. Když se vrátila, obrátil se Tayte od okna, ze kterého si prohlížel odrazy světla na Temži, a znovu se posadil. Vzal si od Jean hrnek s tlustými stěnami, perfektně padnoucí do jeho nezvykle velké ruky.

„Pozor, je horká,“ řekla. „Taky už je trochu prošlá, ale myslím, že to přežiješ.“

Tayte poděkoval.

„Takže teď je řada na tobě,“ řekla Jean. „Ty očividně nejsi ženatý. Zkoušels to někdy?“

Tayte se zasmál. „Ne,“ odmítl kategoricky, jako by každému muselo být hned jasné, že není manželský typ. O to ale tak úplně nešlo. Smích sloužil spíš jako obranný mechanismus podobně jako statečný výraz, protože oženit se s někým pro něj bylo asi tak stejně nepravděpodobné a děsivé, jako odvážít se někoho vůbec pozvat na rande.

„Proč ne?“ zeptala se Jean.

Byla přímá. To na ní Tayte obdivoval, i přes to, že mu to začínalo být nepříjemné. Odpověď na otázku „Proč ne?“ měl moc dobře vrytou do paměti: Sandra Greenawayová, maturitní ples, 1987. Od té noci si vyslechl všechny možné odpovědi, ale žádná z nich mu nepřipadala natolik zraňující, jako když tehdy Sandra ustoupila o dva kroky dozadu a začala se mu s kamarádkami smát.

„Asi proto, že mě moje práce tolik zaměstnává,“ odpověděl.

Byla to milosrdná, a taky dost chabá lež. Věděl, že kořeny jeho strachu z odmítnutí sahají daleko hlouběji než k Sandře Greenawayové, ale to teď nechtěl rozebírat.

„Marcus mi pověděl, že ti rodiče zemřeli, když jsi byl ještě malý,“ řekla Jean. „To muselo být drsné.“

Tayte se musel usmát. „Ty nemáš zrovna ve zvyku chodit kolem horké kaše, vid’?“

Sama sebe pleskla přes ruku. „To je vedlejší produkt mé kariéry ve vzdělávání dospělých. Pochopím, když o tom nebudeš chtít mluvit.“

„Ne, to je v pořádku,“ odpověděl Tayte. Byl rád, že může mluvit o něčem jiném. „Bylo mi sedmnáct. Letěli do DC zpátky z dovolené na Florida Keys. Býval bych letěl s nimi, ale učil jsem se na zkoušky. Taková alespoň byla moje výmluva, ve skutečnosti se mi jednoduše nechtělo. V té době jsem neměl letadla moc v lásce a potom jsem létání přímo nenáviděl. Tu nehodu prý zavinila nějaká porucha.“

„To je mi líto,“ řekla Jean.

„Je to už dlouho. Když musím, tak si do letadla sednu, ale vždycky se snažím si to rozmluvit.“

„Tahle návštěva pro tebe tedy musela být velmi důležitá.“

„Příliš dlouho jsem to odkládal,“ řekl Tayte. Po tom, co se přihodilo Marcusovi, si přál, aby to bylo jinak. „Ale už si trochu zvykám a jsem opravdu rád, že jsem si to tentokrát nerozmyslel.“

„To chápu,“ souhlasila Jean.

Tayte usrkl čokoládu. „Každopádně, abych se vrátil k rodičům – to, že máma a táta jsou ve skutečnosti mí adoptivní rodiče, jsem zjistil až po té nehodě. Od té doby pořád pátrám po těch skutečných.“

„A přineslo to pátrání nějaké výsledky?“

Tayte zapřemýšlel a pomalu zavrtěl hlavou. Napadlo ho, že je asi jediným profesionálním genealogem na světě, který neví zhola nic o svých předcích. Zatraceně, život dokáže být tak ironický! V mysli mu vytanuly všechny slepé uličky, do kterých se za ta léta dostal. Připomnělo mu to, jak málo toho stále ví. Myslel na všechny vzorky DNA, které zasílal do té či oné databáze

v naději, že objeví sebemenší shodu a s ní nějakého biologického příbuzného. Žádnou stopu ale nenašel... Natolik se ponořil do vzpomínek, že si nevšiml, že konverzace ustala.

„Tak jo,“ řekla Jean. Vstala, sebrala hrnky a zamířila do kuchyně.

Taytovi její otázky nevadily a doufal, že ji neurazil – byla k němu celý večer milá. Jen zrovna o tomhle nerad mluvil, nerad čelil skutečnostem, které mu znova a znova připomínaly jeho selhání.

„Už se docela připozdilo,“ řekl poté, co vrhl letmý pohled na hodinky, aniž by zaznamenal, kolik skutečně je. Vzal si aktovku a následoval Jean do kuchyně. „Tak já se rozloučím. Sejdeme se zítra v Kew. Přesně v devět.“

„Dám ti svoje číslo na mobil. Kdyby nastal jakýkoli problém. Nikdy nevíš.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Tayte. Sáhł do aktovky a vytáhl věc, kterou nahmátl nejdřív. Byla to jedna z Marcusových prvních publikací. Když zahlédl portrét svého přítele na zadní obálce, sevřelo se mu srdce. Po dlouhé odmlce podal knihu Jean a nuceně se usmál. „Tady. Můžeš ho napsat sem. Uvidíme se zítra.“

Potom, co se Tayte rozloučil a zavřel dveře, ocitl se přímo na-proti výtahu. Svezení ho lákalo, ale přemohl se a vydal se ke schodům. Pohyb potřeboval. Šlapal dolů a poslouchal ozvěnu svých kroků. Myslel při tom na Jean a na to, jak moc by to pro ni bývalo znamenalo, kdyby zůstal. Připadal si jako sobec a cítil rodící se výčitky svědomí. Věděl, že se dřív nebo později dostaví, ale nečekal, že to bude takhle brzy. Zhruba v půli cesty dolů uslyšel, jak se hlavní dveře domu otevřely a zase zavřely. Zanedlouho poté minul muže v tmavém kabátě, který si to nahoru rázoval po dvou schodech.

„Dobrý večer,“ prohodil Tayte, aniž by muži věnoval větší pozornost.

Odpověď nepřišla, a ani žádnou nečekal. Se zdvořilostí mezi cizinci na tom byl Londýn nejspíš stejně jako kterékoli jiné velkoměsto. Sestoupil do vestibulu, minul opuštěnou noční recepci a vyšel ven na ztichlou ulici. Zastavil se a otočil zpátky. Ve skutečnosti ani on nechtěl být po tom, co se dnes odehrálo, sám. A Marcusův portrét na knize, kterou Jean podával, to celé ještě zhoršil.

Tentokrát si přivolał výtah a zatímco se vezl zpět do jedenáctého poschodí, usmíval se do kamery nad svou hlavou. Slova, která si připravoval, poskládal do pěkné, učesané věty ještě dřív, než uslyšel cinknutí. Jakmile se ale výtah otevřel, všechno, co měl v hlavě, se vypařilo. Díval se na záda muže, kterého minul na schodišti. Stál přede dveřmi hned naproti výtahu – do bytu Jean. V jediné zpomalené vteřině si stihl pomyslet, že na návštěvy je už trochu pozdě, že by mu to Jean řekla, kdyby čekala někoho dalšího, a že mu kabát, který měl muž na sobě, připadá nepříjemně povědomý. Připomněl mu útočníka v masce z Maiden Lane. Všechny pochybnosti o jeho totožnosti se rozplynuly v okamžiku, kdy se dotýčný otočil a začal po Tatytovi pálit.

Tayte se vrhl ke straně v ten samý moment, kdy k němu dorazily kulky. Až do nárazu letěly skoro nehlučně. Jedna z nich mu rozpárala rukáv, nebo možná paži, nevěděl to jistě. Cítil jen trhnutí, jak střela pronikla materiálem bundy, a roztříštila zrcadlo za ním. Upustil aktovku. Dveře výtahu se začaly zavírat a v tu chvíli ucítil pálivou bolest. Takže ho zasáhl.

Neměl čas to rozebírat.

Ozval se další výstřel, stejně tlumený jako ty ostatní, ale tentokrát ho doprovodil zvuk praskajícího dřeva, jako by útočník právě ustřelil zámek Jeaniných dveří a vzápětí je vykopl. Tayte slyšel, jak se rozletěly a praskly o zeď. V tu chvíli už stiskl tlačítko, jímž se otevíral výtah. Držel se u strany a čekal, dokud se kabina znovu úplně neotevřela. Pak vyhlédl ven. Muž zmizel, ale dveře do bytu Jean byly výmluvně otevřené dokořán.

Připadalo mu, že uběhly celé hodiny, zatímco přemýšlel, co dál. Věděl, že nemůže dovnitř jen tak vtrhnout, protože by je muž zastřelil oba dva. Pak si všiml velkého hasicího přístroje. Popadl ho a vběhl do bytu. Hnala ho myšlenka, že tenhle muž zabil jeho přítele – přece nebude koukat na to, jak Jean Summerová sdílí stejný osud.

Trochu zaváhal, když střelce znovu spatřil. Stál na konci chodby, ve dveřích vedoucích do obývacího pokoje. Světla byla zhasnutá, ale jeho tmavá postava se jasně rýsovala proti svitu velkoměsta přicházejícího okny pokoje. Když se muž začal otáčet, rozběhl se Tayte k němu, v rukou hasicí přístroj. Vrazil mu ho do hrudi. Vyšel výstřel, ale Tayte muže udeřil znovu a srazil ho k zemi.

„Jean!“

Byla tam, schovávala se ve tmě. Taytovi bylo jasné, že v tak malém bytě by netrvalo dlouho, než by ji střelec našel. Vrhla se k němu jako divoké zvíře, přeskočila ležícího muže a vrazila do Tayta, až zavrával. Pátral očima po střelcově zbrani, ale v pološeru bytu ji nikde neviděl. Tmavá postava na zemi se začala hýbat.

„Poběž!“ vykřikla Jean.

Tayte začal couvat.

Jean už byla u dveří. „Na, vezmi tohle.“

Vrazila mu do náruče dvě motocyklové helmy. Tayte měl pocit, jako by se náhle probral ze sna a nevěděl, kde je. Viděl, že Jean už má na sobě koženou bundu a v ruce pár vysokých bot. Uslyšel kovové zachrastění, jako by sebrala svazek klíčů. Pak už byli na cestě k výtahu.

Jakmile se ocitli uvnitř, začala Jean zběsile mačkat tlačítko označující suterén. „No tak, zatraceně. Pohni se!“

Dveře se konečně začaly zavírat. Zazněl výstřel, vypálený ve spěchu a bez míření. Projektil vyrazil kus omítky z vnější zdi výtahu. Tayte s Jean uskočili dozadu. Střelec už byl venku na

chodbě a blížil se k nim. Tayte – pohled přilepený ke zbrani – sledoval, jak se muž vrhá k výtahu. Pistoli držel daleko před sebou, nejspíš ve snaze vrazit tlumič mezi dovírající se dveře tak, aby je bezpečnostní mechanismus znovu otevřel. Chybělo málo a podařilo se mu to. Zbraň hlučně narazila do zavřených dveří, až sebou Tayte trhl. Pak začal výtah klesat.

Tayte se podíval na aktovku a nervózně se zasmál. „Rozmyslel jsem si to.“

Jean si právě nazouvala boty. Když byla hotova, vzala si od Tayta menší z obou helem a nasadila si ji. „To jsem opravdu ráda.“ Kývla ke druhé helmě. „Zkus, jestli ti bude sedět.“

To bylo Taytovi srdečně jedno. Naopak, kdyby je měla zastavit policejní hlídka za to, že nemá helmu, byl by za těchto okolností upřímně rád. Byla to přilba s otevřeným hledím. Dalo mu trochu práce, než si ji nasadil, ale nakonec se mu to povedlo.

„Určitě viděl ty helmy,“ řekl. „Bude vědět, kam míříme.“

„Tak buď připravený.“

Oba viseli očima na ukazateli podlaží. Čtyři, tři, dva. Byli ve vestibulu.

„Příští patro,“ hlesla Jean.

Vyběhli ven, jen co se výtah otevřel natolik, aby se mohli protáhnout mezerou. Zářivky nad jejich hlavami je zalily jasným svitem. Stání pro motocykly se nacházelo kousek dál napravo. Všude byly samé skútry, a Tayte doufal, že si ho Jean kvůli své motorce nedobírala jen tak z legrace. Žádná z těch, kolem kterých běželi, nevypadala, že by unesla jeho, natož oba dva. Minuli modrou čtyřkolku, a pak se před nimi objevily další stroje. Stálo tam několik sportovních motocyklů a taky něco velkého se žlutou nádrží. Mělo to sedlové brašny a vysoké blatníky a vypadalo jako stroj na Rallye Dakar. Sledoval, jak se Jean ohnula a zastrčila klíč do bezpečnostního zámku ve tvaru U, který visel z předního brzdového kotouče. Všiml si kulatého znaku BMW a nápisu R1200GS na nádrží.

„To si snad děláš srandu.“

Jean na ten stroj nasedla jako na koně a Tayta trochu vyvedlo z míry, když si všiml, že nohama sotva dosáhne na zem. Někde za nimi se otevřely dveře a prudce práskly o betonovou zeď.

„Čekáš, až zahřmí?“

Tayte se vyhoupl za ni, jednou rukou se chytil madla tandemmu a druhou si k hrudi přitiskl aktovku. Naskočil motor a Jean stroj zhoupala dopředu ze středového stojanu, až o několik centimetrů klesl. Pak už se hnali k výjezdu.

Tayte se ohlédl. Zatím neměl možnost si toho muže dobře prohlédnout. Zaslechl třesk a pak se někde poblíž vysypalo sklo. Rozhodl se neriskovat. Co nejvíc se schouлил a ještě pevněji sevřel aktovku. Střelce měli přímo za zády, běžel rychle a nevypadal, že by toho chtěl nechat. Kolem prosvištěla další kulka a zničila jedno ze stropních světel.

„Připrav se!“ zvolala Jean.

Tayte zvedl hlavu a hned viděl proč. Blížili se k závoře, ale motorka nezpomalovala.

„Zvedá se automaticky!“ zakřičela Jean.

Tayte ještě neviděl žádnou závoru – ať už s automatikou nebo bez –, která by dokázala na přijíždějící vozidlo zareagovat s takovou rychlostí, jakou by právě teď potřebovala ta před nimi, aby je nechala projet. Jak se blížili, Jean se přikrčila. Závora se dala do pohybu. Motocykl trochu zpomalil, ale Tayte si uvědomil, že zadní sedadlo, na kterém seděl, je výš, než by potřeboval. Když se přiblížili, zavřel oči a přitiskl se k Jean, jak to jen šlo. Závora se přelomila o vrcholek jeho helmy. Spustil se alarm. Motor nabral otáčky a oni vyjeli ven do noci.